

GESPREK VAN DE WEEK

Kwetsbaar zijn is superkrachtig

Leontine Vermeer Boxem uit Stedum kreeg twee jaar geleden acute leukemie. Tijdens haar ziekte hield ze een blog bij waarop ze openhartig vertelde wat er met haar aan de hand was. Onverwacht gevolg: „Bakken vol liefde kwamen naar me toe.”

KOOS BIJLSMA

Ze windt er geen doekjes om. Dat past niet bij Leontine Vermeer Boxem (39) uit Stedum. De langdurige medische behandeling die ze moest ondergaan doordat ze werd getroffen door een agressieve vorm van acute leukemie, was bij tijd en wijle mensonterend, zegt ze.

Ze kreeg het nare bericht over haar ziekte in maart 2014. „Ik werd gebeld door mijn huisarts. Zij vroeg of mijn man Jeroen thuis was, want ze had belangrijk nieuws. Dan voel je het al aankomen. Tien minuten later was de arts er. De hoeveelheid witte bloedcellen die in mijn lichaam waren aangetroffen, waren extreem hoog. Op stel en sprong moest ik naar het ziekenhuis. Ik kreeg vijf minuten om m'n tas te pakken. Van het ene op het andere moment word je weggerukt uit het leven van jezelf, je man, je drie kinderen en je eigen onderneming. In de lift van het ziekenhuis zakte ik in elkaar. Toen besepte ik de ernst van de situatie.”

Al langere tijd voelde ze zich niet goed. „Iets achter mijn ene oor had ik pijn.” Ze werd doorverwezen naar een neuroloog. „Ik schrok toen hij zei: 't is geen hersentumor'. Aan zo iets ernstigs had ik niet gedacht. Ik dacht eerder aan een griep of zo.”

Kort na haar opname in het ziekenhuis besepte ze dat ze voor een keus stond. „Ik dacht: Of ik ga dit heel erg en oneerlijk vinden. Dan kruip ik in de slachtofferrol en vraag me bij voortduring af: waarom moet mij dit overkomen? Of ik kies de andere weg door te accepteren dat ik doodziek ben. Zonder me echt te verzetten ga ik de medische mallemolens in om te (over)leven. Voor die weg heb ik gekozen.”

Tijdens haar ziekte wilde ze de mensen om zich heen op de hoogte houden over wat er met haar aan de hand was. Om die reden begon ze een (besloten) weblog waarin ze openhartig vertelde wat ze maakte. „Het waren rauwe, niets verhullende verhalen en foto's van mezelf. Voor een buitenstaander misschien schokkend. Maar ik dacht alleen maar: dit is wat het is. Dit is wat kanker, chemokuren en prednison met je doen. Juist in deze omstandigheden wilde ik me niet verstoppert.”

Ze heeft een open karakter. „Vroeger werkte dat soms tegen mij. Dat was nu anders. Mijn openheid werd gewaardeerd en groeide uit tot iets moois. Voordat ik ziek werd werkte ik als zelfstandig trainer/coach van leidinggevenden en was ik druk met het creëren van gemeenschapsgevoel. Ik wilde verbindingen leggen tussen mensen. Daar moest ik als ondernemer hard aan trekken. Nu ik met de rug tegen de muur stond en niet meer in staat was de mooie schijn op te houden, gebeurde waar ik al die jaren zo naar verlangde: er ontstond een community van tweehonderd mensen die door mijn blog aan mij en met elkaar verbonden waren.”

Haar blogs maakten veel los: „Zo

Leontine Vermeer Boxem: „Het niet meer kunnen praten vond ik het allerergst.”

FOTO CORNÉ SPARIDAANS

was er een vrouw die zelf een zoon heeft die jaren terug leukemie had. Ze vertelde dat ze tijdens de ziekte van haar kind vooral bezig was geweest met overleven en optimistisch blijven voor hem. Ze zei tegen mij: „Door de manier waarop jij de zwarte kant in jezelf benoemt, ben ik nú pas in staat dit zelf te verwerken.”

Alle reacties op haar blog lieten ook Leontine zelf niet onberoerd. „De lezers gaven mij bakken vol lief-

‘Dit is wat kanker, chemokuren en prednison met je doen’

de terug. Dat hielp mij om er weer bovenop te komen.” Ze vertelt dat ze op een gegeven ogenblik niet meer

kon praten vanwege de chemo. „Alle slijmvliezen in mijn mond waren stuk. Ik kon niet meer drinken, eten of pillen slikken. Maar het niet meer kunnen praten vond ik het allerergst.” De blogs waren voor haar toen een uitkomst. „Zo kon ik toch nog communiceren.” Soms waren de behandelingen die ze moest ondergaan zo zwaar dat ze het op haar blog bijna uitschreeuwde: „Ik kán niet meer. Willen jullie me alsjeblieft

helpen om het te dragen?” Ze was bang dat haar volgers zouden afhaken. „Maar op drie na zijn alle tweehonderd gebleven.”

Haar ziekte maakte haar pijnlijk duidelijk dat er veel opsmuk is in het leven. Mensen durven hun kwetsbaarheid vaak niet te tonen. „Door de chemo was ik kaal geworden. Maar hoe lelijk ik me ook voelde en hoe toegetakeld ik ook werd: de pruik die ik had aangeschaft, heb ik nooit opgezet. Ik had leukemie. Maar van binnen was ik toch nog steeds dezelfde?” Veel vrouwen worden getroffen door borstkanker, legt ze uit. „Moeten die allemaal een pruik of hoedje op om mooi te zijn en niet te veel op te vallen? Je kwetsbaarheid durven tonen is juist superkrachtig.” Wat pijn deed was de opmerking die haar dochter zich hierover eenmaal over haar kale hoofd liet ontvallen. „Ze zei over m'n kale hoofd: 'Ik schaam me voor mijn moeder'. Dat ging me op dat moment door merg en been.”

Een onverwacht hele lieve reactie kreeg ze van dorpsgenote Anne-Lie Person (41). Zij is professioneel zangeres en afkomstig uit Zweden. Omdat hun beider kinderen klasgenoten zijn, hoorde Anne-Lie van de ziekte van Leontine. Onder de titel *Pocket Angel* schreef ze een lied over haar. „Anne-Lie maakte in haar eigen leven ook heftige dingen mee. Dat ze er nog altijd is, schrijft ze zelf toe aan een engeltje dat ze meedroeg op haar schouder. „In dit lied wenst ze zo'n geluksengeltje ook mij toe. Anne-Lie en ik namen een videoclip op die bij de single hoort. Daarop zingt ze mij toe in het besneeuwde landschap bij Stedum. Dat was heel emotioneel.”

Ze vraagt met single en clip ook aandacht voor de stamceltherapie die zij onderging om te voorkomen dat de leukemie terugkeert. „Omdat er geen match was met mijn zus was ik voor een donor aangewezen op een internationale databank. In Duitsland is één op de drie mensen potentieel donor. In ons land is dit onbekend. Dat ik nog leef, heb ik te danken aan donormateriaal van iemand anders in misschien wel een ander deel van de wereld.” Ze vindt dat meer tamtam moet worden gemaakt om stamceldonoren te werven. „Je hoeft in eerste instantie alleen een beetje wangslim af te staan. Maar weinig mensen worden daarna aangezocht om iemand te helpen. Dan kun je alsnog nee zeggen. Wie daadwerkelijk donor wordt, hoeft in twee weken tijd slechts een paar eenvoudige medische handelingen te ondergaan die voor een ander levensreddend zijn.”

Ze gaat er vanuit dat ze er weer helemaal bovenop komt. „Gelukkig ga ik de goede kant op. Mijn gevoel zegt dat ik 90 procent geluk heb gehad. Maar volgende maand moet ik een beenmergpunctie ondergaan.” Dat wordt toch wel weer spannend.”

Het webadres van de blog van Leontine Vermeer Boxem is leontineloves.wordpress.com